

forladte Hustruer og deres Børn Underholdningsbidrag, som blive ikendte Manden ved Skilsmissem, naar Manden har været borte længe nok til, at det kan forlanges, og som derefter maa udbetales af det offentlige. Man skulde ogsaa tro det, naar man læser Loven. Der er adskillige Punkter i denne, hvor det ligefrem ser ud til at være Forudsætningen, at Manden kan være borte paa det Tidspunkt, Skilsmissem begæres, og at det ikke desto mindre i Skilsmissemdommen skal indføres, at han er pligtig til at yde Underholdsbidrag til Børnene. Det er Forudsætningen for, at Hustruen kan faa det udbetalt af det offentlige.

Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par enkelte Sætninger i Loven, som synes at bekræfte dette. Der er saaledes første Punktum i § 1: „Opnaar Hustruen Skilsmissem over Manden paa Grund af hans Brøde, bliver det efter hendes Paastand i Dommen at udtale, at Manden er forpligtet til at svare Underholdsbidrag til hende efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse, indtil hun maatte indgaa nyt Ægteskab”. I § 6 første Punktum siges der: „Foreligger der, naar den i § 4 omhandlede Begæring fremsættes, ingen Oplysninger om Faderens Opholdssted, udbetales Bidraget ikke desto mindre forskudsvis som anført i § 5, og da skal der samtidig foretages Efterlysning af Faderen. Er Efterlysningen forgæves, gøres der herom Paategning paa den paagældende Overøvrigheds Bestemmelse” o. s. v. Og endelig skal jeg anføre de to sidste Punkter af § 6: „Disse Regler komme ligeledes til Anvendelse, dersom Faderen paa det Tidspunkt, Bidraget udbetales, er død eller opholder sig i Udlandet, uanset om dette først senere oplyses. Der skal paa den Overøvrighedsbestemmelse eller det stadfæstede Forlig (Overenskomst), der hjemler Moderen Ret til Bidraget, tilføjes en Anmærkning om, hvad der foreligger oplyst om Faderens Død eller Bortrejse til Udlandet.“

Jeg kan da ikke se andet, end at disse Bestemmelser i Loven af 27de Maj 1908 ligefrem forudsætte, at Manden kan være bortrejst, og at Hustruen kan sidde tilbage som forladt Hustru med Børn, hun har Forsørgelsespligt overfor, og at hun da, naar hun indgiver Skilsmissembegæring — det er Forudsætningen, at Samlivet skal være ophørt — kan forlange, at der til Skilsmissemdommen føjes en Erklæring fra Overøvrigheden om, at Manden skal svare Underholdsbidrag til hende og Børnene, hvilket Bidrag hun da senere kan

faa udbetalt af det offentlige som en Manden ydet Fattighjælp. Men efter at dette Lovforslag er fremkommet, har jeg ikke desto mindre gjort den Erfaring, at Københavns Overpræsidium og formentlig dermed ogsaa Overøvrighederne Landet rundt ikke betragte den nævnte Lov som omfattende forladte Hustruer. Forladte Hustruer, der henvende sig til dem, kunne ikke i deres Skilsmissem — det gælder i alt Fald hidtil for Københavns Vedkommende — faa indført den Bestemmelse, som tilpligter Manden at yde Underholdsbidrag til Hustruen og Børnene til Trods for, at Bestemmelsen i Loven af 27. Maj 1908 dog maa være velkendt af den paagældende Overøvrighed.

Der har altsaa hidtil ikke været noget at opnaa for de forladte Hustruer, der kræve Skilsmissem og forlange indført i Skilsmissemdommen, at den forsvundne Mand skal være forpligtet til at yde Underhold. Dette blev mig klart ved et specielt Tilfælde, hvor en Hustru, hvis Mand for 7—8 Aar siden rejste bort og i vistnok 5 Aar ikke har ladet høre fra sig, sad tilbage med 3 Børn, overfor hvilke hun havde Underholdspligt. Efter at jeg havde raadført mig med en meget anset Jurist om dette Spørgsmaal, raadede jeg vedkommende Hustru til at begære Skilsmissem for Københavns Overpræsidium og forlange indført i Skilsmissemdommen en Bestemmelse om, at Manden skal være forpligtet til at yde Underholdsbidrag. Denne Sag verserer for Øjeblikket for Københavns Overpræsidium, og jeg haaber, at den skal føre til Anerkendelse af, at Loven af 27. Maj 1908 virkelig ogsaa gælder for forladte Hustruer, at man altsaa tidligere har taget fejl af Lovens Mening, og at man i Fremtiden kommer til at rette sig efter den under Hensyn til, at den har en anden Mening, end man hidtil har tillagt den. Men den Sag vil nok tage en Del Tid, der skal en Indstævning til, og inden Fristen for denne er udløbet, og der af Overøvrigheden er taget Bestemmelse om det endelige Svar, kan man være kommen til Ende med Behandlingen af dette Lovforslag. Hvis det nu skulde føre til, at Overøvrighedens tidligere Betragtning af Lov af 27. Maj 1908 er rigtig, og vi ikke i dette Forslag have faaet indført en Forandring, ville fremdeles de forladte Hustruer staa hjælpeløse med deres Underholdspligt overfor deres Børn. Efter at vi have hjulpet andre Kvinder med Børn, baade Enkerne og de ugifte, ville fremdeles de forladte Hustruer ikke kunne faa nogen Hjælp til Opdragelse og